

Virale vertellingen

Gilbert Keyzer

Inhoud

Het feestje van Grollenberg	5
Het juiste nummer	22
Moordenaars	29
Emilia's honger	39
Hoog bezoek	48
Vieze vingers	57
Een les in geduld	60
Hoogwerkers	65
Overmacht	71
Een kleine demonstratie	77
Een onverwachte keuze	81
De graven van San Isabella	87

Alle personen en situaties, zoals in de verhalen beschreven, zijn fictief.

Eerste druk © 2021 Gilbert Keyzer

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het feestje van Grollenberg

Straks die muur van journalisten, met hun microfoons als wapens vooruitgestoken. Als ik daar eenmaal voorbij ben, is m'n weekend daar.

Minister van justitie en veiligheid Frederik Grollenberg streek zich door de haardos. Hij rechte de schouders en beende de gang door, met heen en weer zwaaiende aktentas.

Een portier opende de deur.

Frederik knikte hem toe en stapte naar buiten.

Meteen schoof de persmuur op hem af, als een Spartaanse falanx, vormde een halve cirkel om hem heen. Losse microfoons en microfoons aan hengels werden tot vlakbij zijn gezicht gehouden. Een ervan raakte zijn bril. Lichten flitsten. Frederik zag witgele vlekken.

In gedachten sloeg hij ze met zijn tas uiteen, waarna hij dat perfide persvolk van het plein zou jagen.

Uit de kakafonie van geschreeuwde vragen koos hij er een om te antwoorden, zonder halt te houden.

'De situatie blijft ernstig. Het aantal besmettingen stijgt explosief. Het reproductiegetal staat ver boven de een. Ik roep dan ook iedereen op zich aan de maatregelen te houden en de anderhalve meter

afstand in acht te nemen. Als je toch illegaal gaat feesten, ben je wat mij betreft asociaal bezig.’

Zijn chauffeur drong zich door de menigte heen en begon voor Frederik met gespreide armen een vluchtweg vrij te maken, onderwijl achterwaarts stappend.

Ferdinand maakte er onmiddellijk gebruik van. Hij duwde enkele microfoons opzij en haastte zich achter zijn redder aan, achtervolgd door het vocale geweld van de naar nieuws en sensatie hongerende pers.

De chauffeur opende het achterportier. De minister dook de auto in.

‘Waarom kunnen we onze bruiloft niet vieren?’ had Laetitia enkele dagen geleden gevraagd. ‘We doen toch niets bijzonders? Gewoon een huwelijksfeestje. We zijn hooguit met z’n dertigen. Is goed voor het ontwikkelen van de groepsimmunititeit. We moeten antilichamen opbouwen.’

Laetitia was hoofdlaborante.

Ze zal er allicht meer verstand van hebben dan ik, dacht Frederik.

Toch blijft het een risico. Als de pers erachter komt...

‘We kunnen het wellicht beter uitstellen totdat die nieuwe virusgolf is gaan liggen.’

‘En iedereen teleurstellen? Straks gaan de jongens weer naar college en is iedereen aan het werk. Dan krijg je in geen maanden meer iedereen bij elkaar. En wat dacht je van de catering? We zijn al te laat met afzeggen. Dan zijn we duizenden euro kwijt voor helemaal niets!’

Frederik hoorde aan haar stem, dat zij op het punt stond om in tranen uit te barsten.

Hij kon er niet tegen als zij huilde en zei: ‘Goed, liefste, we gaan ervoor. We moeten wel voorzichtig zijn.’

Aan haar omhelzing leek geen einde te komen.

Trouwen met Laetitia. De liefste en de leukste die ik ooit heb gehad. De mooiste is ze bepaald niet, maar dat kan me niets schelen. Een dag en een nacht lang geen stress, geen zorgen en spanningen. Even onder de schijnwerpers vandaan.

Wat geweldig dat Robert-Jan en Mark-Olivier haar helemaal accepteren! Ze weet precies wat ze wel en niet met ze kan doen. Niet commanderen, nee nee, subtiel bemoederen. De jongens kunnen nogal eens uit de band springen. Ze lijken toch wel wat rustiger te worden.

Geen vechtpartijtjes meer, geen comazuipen de laatste tijd. We worden een gezin, net als met hun moeder. Nee, welnee, veel beter dan dat!

Ferdinand was alweer jaren geleden van haar gescheiden.

Ze had voor hun bruiloft geen uitnodiging ontvangen.

Op de achterbank van zijn dienstauto gezeten, draaide hij zich half om en keek naar de wereld die hij achter zich liet.

Geen achtervolgende persmusketen. Waarom ook?

Als ze van ons bruiloftsfeest weten, verschijnen ze morgen vanzelf wel. Ze komen de kerk niet in. Als die beveiligers tenminste hun werk doen. En het hotel heb ik compleet afgehuurd.

Dan zal je zien, dat iemand van het personeel het aan de pers heeft doorgegeven.

Enfin, we houden de gordijnen dicht.

Frederik blies de opgedane stress van een buitengewoon langdurige en intensieve werkweek van zich af en stak zijn laatste sigaret op.

Ik heb wel een feest verdiend, vond hij.

Jammer, dat ik van Laetitia geen amices en collegae mocht uitnodigen.

Nee, toch niet. Zij is de verstandigste geweest. Zoals zo vaak. Niet nu. Ik had de verstandigste moeten zijn. Misschien maak ik me zorgen om niets.

Als getrouwd stel verlieten Frederik en Laetitia de kerk. Zij werden onder zeepbellen en bloemetjes bedolven, geblazen en geworpen door zoons, schoondochters en overige familie en vrienden.

Frederik telde vijf persfotografen, afgezien van de bruidsfotograaf, die hij had ingehuurd. Tot zijn genoegen werden er in zijn gezelschap geen omhelzingen uitgevoerd. Iedereen hield redelijk afstand.

Acht bruidsauto's stonden klaar. Voor iedere auto een chauffeur in uniform, die de portieren opendeed. Voorop blonk de nieuwe sedan van Frederik. Op het dak waren bloembossen vastgemaakt. Aan de trekhaak hingen slierten blikjes.

Just married, stond in witte letters op de achterraut te lezen.

Frederik walgde van deze clichés. Hadden die jongens niet originelers kunnen verzinnen? Of zouden Laetitias zussen hiervoor verantwoordelijk zijn?

Nadat iedereen was ingestapt, vertrok de caravaan naar het hotel.

Frederik loerde in de spiegels. Zij werden niet gevolgd.

Hij probeerde het gekletter van de blikjes te negeren, opzij en gaf Laetitia een zoen. Zij fluisterde hem toe, hoe gelukkig zij was. Haar trouwjapon ruiste, terwijl zij hem omhelsde. Rozengeur walmde uit haar bruidsboeket.

‘Drink je niet te veel straks, Fredjepretje? Ik wil nog plezier van je hebben, komende nacht.’

Na ieder drankje een glas water, nam Frederik zich voor.

Na talrijke toespraakjes en een sketch, door zijn zoons uitgevoerd, begon een orkestje dansmuziek te spelen. Frederik en Laetitia dansten een Engelse wals en een foxtrot, tot voorbeeld van hun gasten, waarna een salsanummer klonk.

Frederik had zich niet ingehouden. Flink aangeschoten ging hij op een stoeltje zitten en bekeek de swingende menigte. In het midden ervan dansten Mark-Olivier en Robert-Jan met hun vriendinnen. Knappe meiden, vond hij. Ze trokken hun jurkjes zeer hoog op. Hun gezichten stonden verhit door de drank.

Laetitia stond met haar ouders en zussen te kletsen.